

absurde i den Maade, hvorpaa Kjøbenhavn benyttede sig af Loven af 28de Marts 1868, til Tab saavel for den fattige Befolkning i Kjøbenhavn som for Landboerne i sin Almindelighed. Begge de to Ministre tog velvillig mod Andragendet, og Regeringen nedsatte derefter en Kommission til at tage Spørgsmaalet under Overvejelse.

Nu vil man lægge Mærke til, at Sagen er rejst fra Andelsslagteriernes Side, det var den ene Part; paa den anden Side stod væsentligst Kjøbenhavns Kommune, og det er jo en Selvfølge — det kan man ikke fortænke den ærede Minister i — at Kommissionen blev nedsat med disse to Forhold for Øje. Kommissionens Sammensætning, er derfor væsentlig et Udtryk for disse 2 Parter, nemlig Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse tillige med en Repræsentant for Andelsslagterierne, nemlig Formanden for Andelsslagteriernes Bestyrelse. Jeg maa imidlertid allerførst give Kommissionen en Anerkendelse i een Henseende. Trods det nemlig, at Kommissionen var, som jeg mener, ensidig sammensat, er det en meget fortrinlig oplysende Redegørelse, som Kommissionen har givet. Selv om man ikke er enig med Kommissionen i dens Forslag, selv om man er Modstander af det, som jeg er, er det sikkert, at den har givet tilstrækkelige og saa fyldige Oplysninger, at ethvert Medlem er i Stand til at danne sig et Standpunkt efter de Oplysninger, Kommissionen har givet, og det er en Ros, man ikke ubetinget kan give alle Kommissioners Arbejde. Men dog er der noget ved Kommissionens Sammensætning, som forekommer mig at være grimt. Den har jo ikke alene beskæftiget sig med Andelsslagteriernes Forhold, men taget Udførslen af Kvæg med, og dog har der ikke været en eneste Repræsentant i Kommissionen fra de Egne i Landet, som næsten udelukkende leve af at opdrætte, producere og sælge Fødekvæg. Uagtet Landet i sin Helhed har sin Interesse i at faa Vedtægterne ordnede i alle Provinsbyer, har dog den Del af Landet ikke haft en Repræsentant i Kommissionen. Disse Forhold har Kommissionen da ogsaa ladet ligge eller foreslaaet ordnede paa en Maade, som jeg ikke tror er i Overensstemmelse med, hvad det praktiske Landbrug ønsker og kræver.

Det ærede Medlem for Bornholm (Blem) begyndte med at give en historisk Redegørelse for Udviklingen og at omtale, hvorledes vi vare naaede dertil, at Kommunerne ved Hjælp af Sundhedsvedtægterne ere komne til det Standpunkt at skaffe

sig en Indtægt ved de Kontrolbestemmelser, som de have affattet, og man fik det tydelige Indtryk af det ærede Medlems Udtalelse, at der ligesom gik et Suk igennem ham ved at omtale det, men dog mente han, at det var absolut nødvendigt for os at bøje os for den Højesteretsdom, der har slaaet fast, at Kommunerne ere berettigede til at opkræve en Kontrolafgift. Jeg vil gerne i den Henseende blot give nogle Kommentarer til det ærede Medlems Udtalelse om, hvorledes vi staa over for Spørgsmaalet i dets Helhed. Over for Udlandet vide vi, hvorledes vi staa. i Forhold til det er der ikke Tale om, at vi kunne gøre noget, men i Indlandet er Forholdet det, at samtidig med, at Udlandet, navnlig Tyskland, har gjort os det saa besværligt som muligt at udføre vore Kreaturer og vort Kød, har den største Part af Købstæderne med Kjøbenhavn i Spidsen benyttet Sundhedsvedtægterne til af sanitære Hensyn, som det hedder, at træffe Bestemmelser, som Udlandet paabe-raaber sig til Begrundelse af sine rigoristiske Bestemmelser, og Købstædernes Bestemmelser ere af den Art, at de ikke alene give Dækning for deres Kontroludgifter men skaffe Købstæderne en stor ny Indtægt derigennem. Et af Bilagene oplyser jo, at en Kommune som Kjøbenhavn tager godt og vel 100,000 Kr. ind ved Kontrolafgiften, og at f. Eks. Odense har et Overskud af over 21,000 Kr. foruden, at der er Dækning for 6 pCt. af Anlægs-kapitalen til Slagteriet, og andre Byer have en lignende Indtægt nedefter.

I denne Anledning og ikke mindst over for en stor Del Udtalelser, der ere fremkomne i de sidste Dage f. Eks. fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der selv har været Medlem af Kommissionen, og som har udtalt, at Landboerne vilde foretage et Plyndringstog over for Byerne, vil jeg i forbigaaende illustrere dette Forhold nærmere. Landbostanden eller Jorden maa for det første i Modsætning til Kapitalen bære Skatter til Staten, maa dernæst betale en væsentlig Del, omtrent hele Amdsudgifterne, forlods til Kommunerne, vedligeholde Kirkerne og lønne Præsterne, og naar saa de, der eje Jorden, skulle afhænde deres Frembringelser i forædlet Form som Kød og sende disse til Byerne for at kunne svare deres Udgifter, saa opkræve Byerne en Skat af Landboerne, saa at Landboerne tillige maa betale Kommuneskatter til Byerne. Og Forholdet bliver ikke mindre grelt, naar man